

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 4 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.18.2022.AB

DECYZJA DIH-III /43/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn.zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji z 10 stycznia 2022 r. Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, na mocy której, na przedsiębiorcę Panią Łucję Legun – Urban, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą: Gabinet Kosmetyczny Łucja Legun-Urban w Bielsku Białej, nałożono karę pieniężną w wysokości 100,00 zł (słownie: sto złotych 00/100) za niewykonanie obowiązków o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
- II. **umarza postępowanie pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

W dniach 19 – 21 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, (zwanego dalej: „Śląskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”) przeprowadzili czynności kontrolne w gabinecie kosmetycznym mieszczącym się przy (...), należącym do Pani (...) (zwanej dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 1 października 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. przestrzeganie przepisów dotyczących uwidaczniania cen usług i towarów. Wspomniane zawiadomienie doręczono stronie 7 października 2021 r.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy Pani (...).

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) (zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”).

W toku kontroli ustalono, że w kontrolowanej placówce przedsiębiorca świadczy usługi w zakresie kosmetyki. Ceny usług uwidoczniono w cenniku znajdującym się na ścianie w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla konsumentów. W ofercie znajdują się 42 usługi. Analiza cennika wykazała, że w przypadku 10 oferowanych usług nie podano czasu wykonywania masażu, co narusza art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 10 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Przedsiębiorca złożył oświadczenie z 21 października 2021 r., wskazując że w toku kontroli w cenniku zostały uzupełnione informacje o czas trwania masażu.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 21 października 2021 r. (nr akt kontroli: DB.8361.29.2021).

W dniu 6 grudnia 2021 r. Śląski WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), zawiadomił przedsiębiorcę (...), o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z naruszeniem obowiązków określonych w art. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 Kpa stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, tj. zapoznania się z aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych do czasu zakończenia postępowania.

Przedsiębiorca w odpowiedzi z dnia 13 grudnia 2021 r. wskazał, że nie zgadza się z twierdzeniem WIIH w Katowicach, że ceny w cenniku nie zostały podane w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, co zdaniem organu naruszyło art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z ust. 1 § 10 rozporządzenie Ministra Rozwoju. Zdaniem strony organ nie wziął pod uwagę ust. 2 § 10 ww. rozporządzenia, które wyraźnie wskazuje, że „przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny.” Zdaniem przedsiębiorcy w treści tego przepisu istotny jest wyraz „mogą”, który wskazuje na fakultatywność zamieszczania w cenniku – w tym przypadku – czasu trwania masażu. W związku z powyższym, zdaniem strony powyższy zapis nie rodzi

obowiązku zamieszczania w cenniku czasu trwania masażu. Strona jednocześnie wniosła o umorzenie postępowania wszczętego przez WIIH w Katowicach.

W dniu 10 stycznia 2022 r. Śląski WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach decyzję (sygn. DB.8361.29.2021/139DEC/21), na podstawie której na przedsiębiorcę Panią (...), nałożono karę pieniężną w wysokości 100,00 zł (słownie: sto złotych 00/100) za niewykonanie obowiązków o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja została doręczona stronie w dniu 12 stycznia 2022 r.

W dniu 31 stycznia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Śląskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W powyższym odwołaniu strona wnosi o uchylenie przedmiotowej decyzji, jako wydanej z naruszeniem obowiązujących przepisów – brak podstawy prawnej.

Pismem z dnia 3 lutego 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwraca uwagę, że zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Doprecyzowuje ten zapis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, który wskazuje, iż że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Jednocześnie zgodnie z § 10 ust. 2 przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy za cenę rozumie się wartość wyrażoną w jednostkach

pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym. Przez cenę rozumie się również stawkę taryfową. Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W przesłanym przez przedsiębiorcę odwołaniu strona nie zgadza się z twierdzeniem organu pierwszej instancji, wskazującym, że w związku z tym, że nie podała czasu trwania usługi, naruszyła tym samym art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Strona w odwołaniu wskazała na przepis § 10 ust. 2 ww. rozporządzenia, który wyraźnie wskazuje, że „przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny.” Zdaniem przedsiębiorcy w treści tego przepisu istotny jest wyraz „mogą”, który wskazuje na fakultatywność zamieszczania w cenniku – w tym przypadku – czasu trwania masażu. W związku z powyższym, zdaniem strony powyższy zapis nie rodzi obowiązku zamieszczania w cenniku czasu trwania masażu. Ponadto przedsiębiorca wskazuje na sprzeczne zapisy Śląskiego WIIH w decyzji, w której organ sam stwierdza, że § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju rzeczywiście zawiera przykładowy, otwarty katalog kryteriów, za pomocą, których cena może być uwidoczniona. Następnie organ wskazał, że przedsiębiorca może zatem posłużyć się jednym z wymienionych kryteriów albo zastosować inną stawkę przeliczeniową, a także, że strona przy uwidocznieniu cen masażu nie posługiwała się stawką godzinową, tj. nie podawała ceny za godzinę masażu i rzeczywiście nie miała obowiązku w taki sposób określać ceny usługi. Organ w skarżonej decyzji wskazał również, że strona podawała cenę za cały masaż, określała jego rodzaj (np. masaż kosmetyczny twarzy), ale nie w pełni określiła jego zakres, w tym przypadku zakres czasowy czyli czas trwania masażu. Przedsiębiorca wskazuje również na zapisy decyzji, że naruszenie przez stronę obowiązków nie polegało na niepodawaniu stawki godzinowej, ale na podaniu ceny w sposób niejednoznaczny, z uwagi na brak podania czasu trwania masażu.

Przedsiębiorca Pani (...) w złożonym odwołaniu stwierdziła, że powyższe uzasadnienie, w jednej części podkreśla brak obowiązku, a w drugiej jego części ustala taki obowiązek, jak również organ traktuje przepisy w sposób wybiórczy, co powoduje że ww. decyzja nie jest w pełni uzasadniona.

Prezes UOKiK po analizie całokształtu materiału dowodowego, jak również obowiązujących przepisów, nie może zgodzić się z twierdzeniem Śląskiego WIIH, zawartym w skarżonej decyzji, że podanie ceny bez uwidocznienia czasu trwania usługi w niniejszym przypadku, będzie stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Przepisy § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, wskazują, że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Zdaniem Prezesa UOKiK cennik znajdujący się w kontrolowanej placówce, zawierał zarówno rodzaj, jak i zakres usługi np.: „masaż kosmetyczny twarzy, szyi, dekoltu, ampulka”, „masaż miodem, plecy/twarz”, „masaż wokół oczu”, itp. Jak wskazuje sam organ pierwszej instancji, „strona przy uwidacznianiu cen masażu nie posługiwała się stawką godzinową, tj. nie podawała ceny za godzinę masażu i rzeczywiście nie miała obowiązku w taki sposób określać ceny usługi.”

Należy tutaj wskazać, że zdaniem organu drugiej instancji, na podstawie znajdującego się, w kontrolowanej placówce cennika, konsument otrzyma informację dotyczącą rodzaju usługi, a także jej zakresu (tj. części ciała której dotyczy) oraz ceny jaką będzie zobowiązany zapłacić za skorzystanie z usługi. Oczywiście jeśli dodatkowo przedsiębiorca określiłby czas trwania usługi, byłaby to dodatkowa charakterystyka usługi, która zdaniem organu drugiej instancji, mogłaby doprecyzować informacje o świadczonej usłudze, ale nie niezbędna, aby zostały spełnione obowiązki wynikające z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym miejscu należy dodać, że oferowane przez stronę usługi nie miały ceny uzależnionej od czasu trwania masażu, ale od jego zakresu (części ciała objętej masażem), czy użytych produktów np. ampulka czy krem poślizgowy.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK uznał, że nie doszło do naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, a tym samym nie było podstaw do wszczęcia postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i wydania decyzji nakładającej administracyjną karę pieniężną, tym samym skarżona decyzja stała się bezprzedmiotowa.

Przesłanka bezprzedmiotowości występuje, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle, bądź nie było podstaw do jej rozpoznania w drodze postępowania administracyjnego. Bezprzedmiotowość postępowania oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, skutkującego tym, że nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego to brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest

zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (zob. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C. H. Beck Warszawa 2021 r., s. 664-665).

Sprawa administracyjna jest kategorią wyznaczoną normą administracyjnego prawa materialnego w jej powiązaniu z określonym stanem faktycznym, do którego norma ta ma zastosowanie, tj. w związku z którym może nastąpić jej indywidualizacja i konkretyzacja w drodze aktu administracyjnego, jakim jest decyzja administracyjna. Brak któregoś z elementów tworzących wcześniej sprawę administracyjną powoduje, że sprawa ta przestaje istnieć. W konsekwencji przestaje istnieć przedmiot postępowania administracyjnego, które w takim stanie rzeczy staje się zatem bezprzedmiotowe i jako takie podlega umorzeniu. Jeżeli zatem dochodzi do takiej zmiany stanu faktycznego, że nie jest możliwe zastosowanie normy prawa materialnego, wszczęte w sprawie postępowanie administracyjne podlega umorzeniu. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 czerwca 2021 r. III OSK 3523/21).

W przedmiotowej sprawie, organ II instancji wziął pod uwagę stan faktyczny, tj. błąd wskazania w cenniku czasu trwania usługi, który wbrew twierdzeniu Śląskiego WIIH, zdaniem Prezesa UOKiK nie stanowi naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, tym samym nie może być podstawą do wszczęcia postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i wydania decyzji nakładającej na podstawie powyższych przepisów administracyjnej kary pieniężnej, a skarżona decyzja staje się w związku z tym bezprzedmiotowa.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości i umarza postępowanie pierwszej instancji w całości.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym, od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały w wysokości 200 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)